

VICENT NÀCHER FERRERO

ALS AFORES de mi

el
PETIT
editor

ALS AFORES DE MI

el
PETIT
editor

**ALS AFORES
DE MI**

Vicent Nàcher Ferrero

F

Col·lecció Flors al marge

ALS AFORES DE MI

Col·lecció Flors al marge - 1

© *Del text:* **Vicent Nàcher Ferrero, 2023**

© *De la portada:* **David Vid, 2023**

© *De la imatge de l'autor:* **Ximo Bueno, 2023**

© *D'aquesta edició:* **David Vidal - El Petit Editor, 2023**

Primera edició: març de 2023

Edita: **David Vidal - El Petit Editor**

info@elpetiteditor.es

www.elpetiteditor.es

Disseny i maquetació: **Marc Martorell**

Correcció i ortotipografia: **Blai Gilabert**

Producció impresa: **Byprint**

Dipòsit legal: V-389-2023

ISBN: 978-84-125108-6-7

© Tots els drets reservats.

Queda rigorosament prohibida sense autorització de l'editorial qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Fet al País Valencià

**ALS AFORES
DE MI**

A la meua germana

I CAN'T BREATHE

No puc respirar, inevitablement és difícil per a mi sobreviure en un món que no respecta tots els drets de les persones, que cada vegada són menys humanes.

No puc respirar, fatalment sé que ben aviat deixaré d'agafar aire per als meus castigats pulmons vius, trencaré l'alé i ja no em sentireu mai més de la vida.

No puc respirar, si ofens greument qualsevol persona de qualsevol color, si no deixes viure el del costat, si oblides el respecte que tothom mereix sens dubte.

No puc respirar, no deixes que muira amb paraules que són un clam per a la humanitat deshumanitzada, mots que romandran per sempre en els cors del món.

No puc respirar, no podem respirar si no canvies ja la teua terrible actitud, si no mostres una voluntat d'intentar ser més raonable i entenedor amb els altres.

No puc respirar, i faré tot el que calga perquè tots puguem fer-ho sense problemes, el cel clama ganes de respirar de cada vegada més gent en la Terra.

L'INFERN

BAIXADA A L'INFERN

L'infern soc jo, carregat de brases,
destrossat, refet d'espurnes i flames,
sorgint de l'enderroc dels meus dies,
amb totes les malalties possibles,
amb els arraps desmesurats del destí,
tràgic senyor de les dures tenebres.

L'infern soc jo, destruït pels colps,
incendiat amb alé putrefacte,
escollit entre la multitud immensa,
sols jo, en qui es compleixen
totes les pitjors i cruels profecies,
jo, objectiu sense miraments
de totes les maldats infinites.

I et maleïsc, destí, sort o accident,
que has canviat el rumb immediat
de la meua vida, del meu futur.

SOFRIMENT

Parle de sofriment diari, quotidià,
infiltrat a les profundes entranyes,
al qual m'he de sobreposar cada dia
per damunt de les meues forces.
Parle de no saber ni com ni quan
acaba aquest calvari que m'ha tocat,
de no poder fer cap previsió de futur,
d'una espera que es fa eterna i fatal,
davant de la qual només cap un paper
en blanc i el poema tan analgèsic.
Parle de dolor psicològic profund
per no poder fer res davant el mal,
que fa estelles la persona que transita
i no deixa viure ni créixer l'esperança.
Parle de tu i de mi, de totes i tots,
que deambulem adolorits pels carrers
en silenci suportant la metralla habitual,
la ferida que mai no es tanca i no esdevé
cicatriu sanadora que il·lumina els jorns,
que mai més no seran els de la joventut
perduda, enmig d'aquesta lluita inútil
de feblesa i incapacitat de fer quelcom.
Parle de mi, de la meua vida, de tu.

NO POT MOSTRAR LO MÓN MENYS PIETAT

Tots els mals venen a mi,
i açò no és cap queixa més,
intente surar enmig de la nit
però el naufragi és inevitable,
habitual de les urgències
faig de la malaltia broma,
res no em trau el coratge
d'escriure cada vegada més,
aquesta és la meua salvació,
malgrat el desori que m'habita
puc comprovar que sobreviure
és l'única manera d'existir,
ja no faig plans de futur,
no sé quan publicaré el poema
que escric amb fúria i dolor,
però el faig, no em resistisc
a la línia tan necessària,
i visc a recer d'aquest vers
que és el coixí per a tots
els mals que m'inunden.

RESSONÀNCIA MAGNÈTICA

Viatge indescriptible cap a un mateix amb bitllet de primera individual, com una nau espacial cap a un món de sorolls tecnològics que s'instal·len a dins de tu, durant aquest trajecte que t'ha tocat fer insubstituïblement. Així sabran de mi tot el que realment hi ha darrere de les portes de casa, qui soc veritablement amb una mirada profunda que traspasa tots els abismes. Informes que parlen en un llenguatge encriptat per als metges, que diuen el que tu mai no hauries pogut creure, que no descriuen les teues emocions ni el teu esperit, sinó cada racó ínfim que s'allotja al teu cos i s'amaga. Quantes ressonàncies em caldran per tal de saber qui soc ara mateix jo?

TERROR

El diagnòstic s'imposa a les teues expectatives,
camina a l'inrevés de tot el que tu havies pensat,
cap dels prodigis amb què construïes la teua vida
ha resultat ser viable, els indicis que tenies clars
s'han tornat borrosos, com la percepció que ara
tens de la realitat, voldries gitar-te una miqueta
i deixar de pensar, no haver viscut aquest moment
que et confirma que tot és real, que t'està passant
a tu, que la vida no és somni sinó malson cruel.
Lluny d'ací, molt lluny, voldria estar com el poeta
al sud, a la perifèria de la vida, als afores de mi,
submergit en un submarí sota el mar profund,
no haver de fer front a aquesta dissort, tristor
infinita que jo no mereixia després d'allò i d'açò.
Compraré tela, cosiré un núvol, m'allunyaré
cap al cel ben blau, cap al cel obert, més lluny
del que mai no havíem pogut somniar ni tu ni jo.
No és possible. Així que endavant cap al crit.

DE COP I VOLTA ET TROBES

Lluny dels vius, enmig d'un atzucac de proves,
perdut en un protocol necessari per tal de preservar
la teua salut, i la vida és una successió de màquines
d'alta tecnologia que exploren el teu cos de no res.
I no t'expliques com has arribat fins ací tan ràpid,
voldries surar però et cal seguir els passos dictats
pels especialistes que et trauran d'aquesta tenebra,
la qual mai no pensaves trepitjar ni conéixer,
i suau vas trencant-te en mil bocins de tu mateix,
augures un final dolent que encara no pots saber,
i la vida et somriu cruel a través de milanta maneres.
I l'únic que té sentit és el batec trist de la pena
que tens de no saber què està passant amb tu.
Tothom és agradable, cordial i acollidor, però
a tu que no t'enganyen, que no has recorregut
tot aquest llarg camí debades, que ja has patit
molt, i que no vols tornar a recaure mai més.
S'instaura el regne dels sobreentesos, tens por,
i la velocitat del mal es fa present a tothora.

MENTIDA

Tot és mentida menys la mort. Ho he vist amb els meus ulls. Aquesta és l'única cosa ben certa que he trobat en el món d'ara. He recorregut els passadisos tristos de tots els hospitals, les sales d'espera, els quiròfans, he sentit dins de mi l'anestèsia, la injecció, la veritat de cada analítica, el pes fatal de la medicació, les campanyes de prevenció, les consultes dels professionals, els malalts i la desesperació més tòxica, el lent transcurs de cada intervenció, els diagnòstics terribles, tot són camins cap a la mort, no puc dir més, que si estàs bé la teua existència és dolça, però si tens la mala sort d'arreglar alguna malaltia el teu trajecte és un maleït infern. Ja no em crec res, ho sent, campe qui puga.

TERMINALS D'AMOR

Som pacients terminals d'amor,
ens trobem sotmesos a la màquina
de fer l'amor; tenim les analítiques
en contra però nosaltres lluitem
amb totes les forces, que són
les darreres, per aquest últim amor.
Morim d'amor per tal de viure.
L'amor és l'única cosa que tenim
correcta, tots els altres valors mèdics
estan alterats, però hem trobat
l'equilibri amb les ganes d'amor.
Ens llancem cap a l'abisme perillós
per al nostre estat clínic sense dubtar,
i només en la desmesura sobrevivim.
Qui ens pot prohibir aquest desig
latent que ens manté encara vius?
Trenquem a cada dia que passa
l'estadística absurda dels metges,
més preocupats per la medicació
i pels nivells de la sang, així és,
temeraris del plaer vertader i sanador
que cura tots els mals i genera resistència
a les infeccions, als tumors malignes.
I l'amor ens fa irreductibles al destí.

Als afores de mi és el periple vital d'una persona que pateix el naufragi de cada dia, l'itinerari d'un vianant qualsevol pels camins del món, el circuit d'alta tensió d'un transeünt dels carrers. Amb aquest quadern de bitàcola, el poeta recorre la vida unes vegades gris i altres exultant. El poema és doncs, l'analgèsic més potent per al cronista de la dissort, que el reviscola i l'encoratja cap a nous reptes i mars sense explorar.

La malaltia, la literatura, l'amor i la vida són els eixos de l'existència d'un home ferit per la lletra, que és el supervivent de totes les batalles contra si mateix.

F

Col·lecció Flors al marge

ISBN 978-841251086-7

9

788412

510867